

1

LA TOMASA L'HA ESPIFIADA

La Sara Pegues tenia els dits bruts de pintura negra i volia rentar-se les mans abans d'esmorzar. Al lavabo va trobar la Tomasa Pocatraça recolzada a la pica. Feia mala cara i estava blanca com el paper de fumar.

—Et trobes bé? —va preguntar la Sara, mentre es delia per queixalar el seu entrepà d'olives.

—Jo no ho volia fer! —va dir la Tomasa—. Sisplau, Sara, m'has d'ajudar!

La Sara mai no havia vist la seva amiga tan espantada, i abans que tingués temps de respondre, la Tomasa Pocatraça l'havia agafat de la mà i l'obligava a córrer més de pressa que un coet.

—Tomasa! Deixa'm anar! He de rentar-me les mans! Vull esmorzar! —es va queixar la Sara.

La Tomasa no li va fer cas i va córrer encara més de pressa, però en tombar el passadís, la Fiona Fastigosa els va barrar el pas.

—Heu sigut vosaltres! Ho sé! —va cridar la Fastigosa amb el dit aixecat i les celles arrugades.

Però la Tomasa va aparta-la d'una manotada i va continuar corrents.

—Lladres! Més que lladres! —cridava la Fastigosa—. Rebreu una bona esbroncada! Merdes seques! Llimacs porucs!

La Tomasa corria escales amunt, passadís enllà, més escales, més passadís, fins que es va aturar, en sec, davant la porta del laboratori.

La Tomasa va obrir la porta amb tanta empenta que els vint-i-cinc pots de vidre plens de cotó fluix, amb una mongeta al mig, van trontollar alhora fent una dringadissa que semblava l'himne del Barça.

—Volia agafar l'Evarist per estudiar els ossos del cos humà —va dir la Tomasa, amb les galtes enceses.

L'Evarist era l'esquelet que vivia al laboratori. Quan mesos enrere va arribar a l'escola, la senyoreta Ramona el va treure de la caixa i va exclamar divertida: «És tan prim com el meu tiet Evarist!» I, des d'aleshores, tothom anomenava l'esquelet pel nom d'Evarist.